

TOMÁŠEK

*Zpravodaj farního společenství při kostele
Zvěstování Panny Marie a sv. Tomáše*

ZÁŘÍ 1994
II. ROČNÍK

MOTTO:

**Zdráva buď, přeslavná Matko Ježíšova,
Tys celému světu sama posloužila,
pokoru s čistotou jsi vždy zachovala
a slovu Božímu pevně uvěřila,
Panno pokorná.**

**O Tobě proroci již předpovídali,
když z dávná početí Tvé prorokovali,
Izaiáš mluví o kořenu Jesse,
že z něho prut vzejde, z prutu květ vykvete,
Panno pokorná.**

**Tys milostí Boží byla naplněna
a za Matku Boží byla vyvolena,
aby z Tebe, Panny čisté a pokorné,
narodil se vůdce cesty spasitelné,
Panno pokorná.**

**Tebe národové všichni blahoslaví,
nejvyššího Boha skrze Tebe chválí,
neb On Ti učinil preveliké věci,
z milosti své velké a nesmírné moci,
Panno pokorná.**

**Za ty se přimlouváš, kdo Tě následují,
pokoru, čistotu pro Boha milují,
pyšným se protivíš, duše čisté chráníš,
hříšníky obracíš, k Synu je přivádíš,
Panno pokorná.**

(z nešpor o Panně Marii)

ÚVODNÍ SLOVO

Vážení přátelé,

chci vás všechny srdečně pozdravit úvodem nejen tohoto našeho časopisu, ale i jeho nového ročníku.

Děkuji všem, kteří si na nás, své duchovní otce, vzpomněli o prázdninách pozdravem, napomohlo to i oživení naší modlitby za vás. Také my jsme se pokusili prožít něco jako dovolenou, snad nám to i vyšlo.

V těchto dnech se už zase rozvíjí obnovený život naší farnosti. My, kněží spolu s jáhny, přemýšlíme nad pastorační službou v našem společenství. (Já k tomu musím z vůle Otce biskupa oddělit ještě část času pro církevní školy a katechezi v diecézi, protože právě v této oblasti jej mám zastupovat.) Společně s vámi věříme že se nám i v tomto školním roce podaří nést společně všechno dobré i zlé a rozdávat ze svých zásob světu.

Žehnají vám

P. Jiří Kaňa

P. Josef Šik

P. Miroslav Šudoma

CO SE STALO

ČÍM SE ZAPSALY DO FARNÍ KRONIKY UPLYNULÉ DNY?

Koncem června se vystřídali v naší farnosti kaplani: místo otce Pavla Koutníka, který nyní pomáhá v Blansku a Rájci-Jestřebí, přišel otec Miroslav Šudoma, novokněz.

Otec biskup vysvětil pro naši farnost dva ženaté jáhny: pana Ivana Synka (svěcen 25. 6.) a dr. Jiřího Palackého (26. 8.). Budou se podílet zejména na hlásání Božího slova, udílení některých svátostí a žehnání, katechezi snoubenců a vedení našeho časopisu.

Od září po 18 měsíců bude v naší farnosti vypomáhat v rámci civilní služby jako kostelník ing. Josef Kánský.

Za všechny se modlíme a vyprošujeme Boží požehnání.

CO OČEKÁVÁME ?

Koncem září má být dokončena oprava věže a střechy našeho kostela. Každou první neděli se koná sbírka na tento účel. Všem dárcům patří upřímný dík. Protože z technických důvodů nelze poděkovat všem osobně a mnozí jsou neznámí, chceme na ně všechny pamatovat při každé mši svaté. Zejména o nedělích při farní bohoslužbě.

V bání věže byly nalezeny silně poškozené dobové dokumenty a několik mincí. K nim můžeme zatím sdělit toto: Věž byla opravována kolem roku 1700 (z té doby pocházejí zbytky pergamenového latinského zápisu, mince císaře Leopolda I. a dva papežské penízky) a roku 1845 (zápis o dějinách fary a kostela, katalog kněží, některé soudobé dokumenty a mince císařů Františka I. a Ferdinanda I.).

Zpět do bání byly uloženy v nerezové schránce mj. kopie dokumentů, uvedené mince, pamětní medaile sv. Anežky a návštěvy sv. Otce v naší vlasti, zápis o novodobé historii naší farnosti a dále zse strany magistrátu města současné mince a materiály dokumentující soudobou společenskou situaci.

Příští rok proběhne ve znamení připomínky 350. výročí osvobození města Brna. Samotné město připravuje různé propagační akce. Naší farnosti se týká víc než dost, protože nepřetržité modlitby u ikony Panny Marie v naší kapli a záchrana města 15. 8. 1645 v den její slavnosti, hovoří za vše. My se proto pokusíme ještě během podzimu vymyslet způsob našeho podílu na tomto jubileu tak, aby se veškerá aktivita nevyčerpala jen ve vzpomínání, ale zužitkovala se pro aktuální a budoucí dobro našeho farního společenství i ostatních lidí.

Jednou z možností bude otevření našeho kostela pro návštěvy i během dne. Dobrovolný průvodce z řad našeho společenství bude k dispozici nejen s výkladem o kostele a jeho historii, ale i k rozhovoru o všem, co je spojeno s osudy naší církve a společnosti v nedávných letech, za což jsou vděční zejména zahraniční návštěvníci, jejichž představy o našem národě a životě samotné církve jsou mnohdy nedokonalé a zkreslené. Toto vše mohu potvrdit z vlastních zkušeností a myslím si, že třeba i touto drobnou formou může naše farní společenství vyjít vstříc přání Svatého Otce o nové evangelizaci Evropy.

Pohlednice kostela již jsou tištěny, letáčky o kostele v jazykových mutacích budou hotovy asi do konce roku. Zbývá ještě poprosit ty z vás, kteří budete ochotni obětovat v příštím roce alespoň jedno půldne v týdnu pro tuto službu. Nezbytná je jen znalost cizího jazyka a ochota sdílet se.

LITURGIE

MÍSTO PANNY MARIE V LITURGI

Úcta k Panně Marii patří k nosným sloupům v liturgii. Církev uctívá Pannu Marii a o její přimluvu prosí při

SLAVNOSTECH:

- 1.1. Matky Boží Panny Marie
- 15.8. Nanebevzetí Panny Marie
- 8. 12. Panny Marie, počaté bez poskvrny prvotního hříchu

SVÁTCÍCH:

- Neposkvrněného Srdce Panny Marie (sobota po 2. neděli po Seslání Ducha sv.)
- 31.5. Navštívení Panny Marie
- 8.9. Narození Panny Marie
- na konci občanského roku při svátku Sv. Rodiny

PAMÁTKÁCH:

- 18.1. Panny Marie, Matky jednoty křesťanů
- 11.2. Panny Marie Lurdské
- 8.5. Panny Marie, Prostřednice všech milostí
- 16. 7. Panny Marie Karmelské
- 5.8. posvěcení římské baziliky Panny Marie
- 22.8. Panny Marie, Královny
- 15.9. Panny Marie Bolestné
- 7.10. Panny Marie Růžencové
- 21.11. Zasvěcení Panny Marie v Jeruzalémě
- sobotní památky Panny Marie v liturgickém mezidobí

Vděčnost za Mariinu spoluúčast na vykoupení vyjadřuje církev při každé mši svaté, kdy v mešním kánonu, při prosbách o přimluvu svatých v nebi, ji jmenuje na prvním místě. Je to jistě vhodné a spravedlivé, aby ta, která na Boží výzvu pohotově řekla: "staň se", si zasloužila tak velkou úctu církve.

Skrze Marii k Ježíši - to je Mariino poslání v církvi, jak je to vyjádřeno v liturgii. Úcta církve k Panně Marie je tak velká, že pro její oslavu vybrala dva nejkrásnější měsíce v roce - květen, měsí kvetoucí probouzející se přírody, kdy slavíme setkání Matky Mesiáše s Matkou jeho Předchůdce a připomínáme si ji jako prostřednici všech milostí, které nám Bůh dává, a říjen, měsíc na rozhraní léta a podzimu, kdy si při liturgii připomínáme modlitbu růžence (v dnešní podobě se růženec rozšířil od 15. století zásluhou dominikánů).

Modlitba:

Bože, tys dal své církvi v Panně Marii, poslušně přijímající Tvé slovo, příklad věrného plnění Tvé vůle. Na její přimluvu učiň i z nás věrné učedníky svého Syna.

Jiří Palacký

NA PRAHU ŠKOLY

Milí kamarádi,

není to tak dlouho, co jsme se rozešli z posledního farního výletu, který se konal v půli června. Všichni jsme se tehdy těšili na prázdniny. Ve škole se psaly poslední písemky, probíhalo poslední zkoušení a všechny děti měly nervy na špagátech, aby si na poslední chvíli nezkazili pěknou známku, aby si co nejvíce přilepšily a tak. Skoro všichni jsme se proto museli učit ještě víc, než přes rok, a tak se nám leckterý špatný kamarád vysmál, že jsme šprti. Ale pěkné vysvědčení za to stálo. Po takto náročných a vyčerpávajících dnech přišel zasloužený odpočinek - prázdniny. Skoro všichni jsme se rozjeli a v Brně zůstal jen málo kdo. Někdo si hověl na pláži u moře, jiný vyrazil do hor, další s rodinou na kemp pod stany, někdo na tábor a poslední skupina, tak zvaní mastňáci se vyvalovali doma za pecí a koukali na "bednu".

Věřím, že do téhle skupiny nepatří nikdo z vás. Takový člověk pak nemá z prázdnin vůbec nic. Kdo nemá možnost jet někam s rodinou, ani na tábor, nebo za babičkou, může alespoň jít na výlet. Třeba do lesa na hříbky. Letos jich rostla spousta. My jsme vyrazili a za pouhé půl hodiny jsme nevěděli, kam to dávat, a doma co s tím! Ale všechno má konec. I to nádherné, jako jsou třeba prázdniny. A už je tu škola! Mnozí z vás se určitě těšili. A kdo ne, tak pro toho mám útěchu: kdybychom nešli do školy, tak bychom nadosmrti seděli ve školce. Přicházely by stále nové malé děti a my, ač by nám bylo třeba třicet let, bychom tam seděli na pidižidliče za pidistolečkem, poslouchali pohádky nebo si hráli na písečku a ostatní by se nám smáli. A to přece nechceme. A proto zase vzhůru do učení! Všem přeju hodně úspěchů a samé jedničky.

Ahoj

TES

(pozn. red: pisatelce je 12 let)

Z PRAVIDELNÝH AKTIVIT

: Farní knihovna je otevřena každý čtvrtek před a po večerní bohoslužbě.

: V naší farnosti se bude učit náboženství na těchto školách: ZŠ Staňkova, ZŠ Antonínská, ZŠ Botanická, ZŠ nám. 28. října, SPŠE Kounicova (úterý 14.05), OA Kounicova, OA Pionýrská, gymnázium tř. Kpt. Jaroše.

: Příprava na přijetí svátosti křtu dospělých začne v měsíci říjnu. Bude probíhat každý týden. Zájemci se mohou přihlašovat v sakristii a na faře.

: Skupina katechumenů z loňského roku má první setkání po prázdninách 1. říjnovou středu v 18.30 na faře.

: Přihlašovat se mohou také zájemci o přijetí svátosti biřmování. Příprava začne až po Novém roce, bude probíhat každých čtrnáct dní. Skupina, která začala loňského roku, má první setkání po prázdninách 22.9. v 18.30 na Lidické 24.

: Příprava na svátost manželství probíhá každý měsíc formou pěti besed (začátek každé 1. pondělí a 3. úterý v 18.30 na faře) a možností dalších besed s jáhnem I. Synkem.

: Příprava rodičů na křest dětí probíhá podle domluvy ve středu v 15.30 na faře. Pokud rodiče nemají církevní sňatek, účastní se před tím besed spolu se snoubenci (viz výše).

: Každé pondělí po večerní bohoslužbě je v sakristii zkouška kostelního sboru.

: Každou středu je večerní bohoslužba otevřena zejména dětem a jejich projevům zbožnosti.

Před tím mají školáci a studenti zkoušku zpěvu v sakristii v 16.30 a v 17.00 mají zkoušku zpěvu předškolní děti v kapli.

: Každý čtvrtek před prvním pátkem v měsíci se v kapli koná setkání dobrovolných spolupracovníků farní Charity.

: V příštím čísle vás seznámíme s přehledem dalších aktivit, zejména různých společenství pro malé i velké a s rozvrhem náboženské výuky ve školách naší farnosti.

ŘÁDKY NEMOCNÝM

Když se díváme kolem sebe, vidíme nemnoho utrpení, které se dotýká jak jednotlivců, tak i celých skupin lidí. Žádný člověk nežije trvale jenom v radosti, ale žádný také nežije v trvalém utrpení. Když prožíváme jednotlivá období našeho života, nikdy nevíme, jak dlouho bude které období trvat a jak ho budeme snášet. Vždycky, když nás bolest příliš svírá, si máme uvědomit, že i na Golgotě se při Kristově smrti slunce zatmělo, ale že po něm následovalo velikonoční jitro, plné světla a jasu. I my se dívejme na bolest, kterou prožíváme, jako na přechodné období, po kterém bude následovat doba radosti.

Když snášíme bolest, pocit opuštěnosti, zbytečnosti a beznaděje, spojujme svoje těžkosti s utrpením Kristovým a dávejme jim tímto způsobem nadpřirozenou hodnotu. Kristus nám nejen pomůže v nesení našeho kříže, ale dá nám jednou i odměnu, která předčí všechny naše představy a všechno naše očekávání. Svatý Pavel v listě Římanům o tom píše: "Když trpíme s ním, budeme spolu s ním i účastni Boží slávy." Řím.8,17.

Čím těžší bývá utrpení, tím větší naděje na Kristovu pomoc a na jeho odměnu. Nikdy nemáme ztrácet naději v působení Kristovo v našem životě. Věříme, že je všemohoucí a že má osobní vztah plný lásky ke každému z nás a že ve své vševědouce ví, jakým způsobem nám má prospět to, co právě prožíváme. Snažme se stavět celý svůj život na skutečnosti, že Bůh svou prozřetelností řídí celý náš život a že když mu budeme důsledně důvěřovat, tak se nikdy nezklameme.

Před krátkou dobou jsme slavili slavnost Nanebevzetí Panny Marie. Uvědomili jsme si přitom, že ona je Matkou našeho Vykupitele a současně i nás, které vykoupil. Pro svoje mateřství má nesmírné bohatství milostí, které štědře rozděluje těm, kdo se k ní obracejí. I my se k ní můžeme obrátit vždycky, když jsme v těžké situaci. Když se k ní budeme obracet s důvěrou, tak nám jistě u svého Syna vyprosí to, co budeme potřebovat.

O. Josef Šik

POHÁDKA

Jak se Pepík přestal chlubit

Na louce za vesnicí si hrály děti. Petřík vymyslel krásnou hru: hnědá deka je vor a na něm plují po rozbouřeném moři tři trosečníci. Petřík vesluje klackem. Verunka s malou Janičkou chystají námořníkům k obědu maliny. Vysoká tráva kolem deky se vlní jako opravdové moře.

Vtom se k nim přiklátil Pepík. "Ahoj, Pepíku," volaly děti, "pojd' si s námi hrát!"

"Čau," řekl Pepík jen tak na půl pusy. "Koukněte se na mou novou kudlu," pohrával si s krásným stříbrným nožkem.

"Hm, pěkná," pochválil Petřík, "ale už si pojd' hrát."

"A na co si to, prosím vás, hraje?" ohrnul, nos Pepík. "To jsou hry pro mrňata. Pojd'te, uděláme pořádné závody v běhu." Pepík dobře věděl, že umí utíkat ze všech nejrychleji.

"Tak dobře," souhlasily děti, "ale pak si zas budeme hrát na trosečníky."

Pepík hned vyznačil, odkud se bude startovat a kde bude cíl. Všichni si stoupli na start a Pepík odpočítal "tři, dva, jedna, teď!" Utíkali ze všech sil, ale malá Janička zůstala brzy pozadu. Tolik se snažila doběhnout ostatní, až upadla a zůstala ležet s rozbitým kolenem. Zato Pepík uháněl vpředu. Měl stále větší náskok. V cíli byl samozřejmě první.

"Kde jste tak dlouho, žabaři?" posmíval se. Pak si všiml Janiččina rozbitého kolena. "Teda tak

nešikovnou holku jako je Jana jsem ještě neviděl. Viděli jste jak běhám já?" vytahoval se Pepík. "A teď vám ještě ukážu, jak umím vyřezávat lodičky," chlubil se dál a sáhl do kapsy pro svůj nový nožík. Ale co to? Kapsa byla prázdná! Honem sáhl do druhé. Taký prázdná! Nožík nikde!

"Že já jsem ho při tom běhu někde ztratil!" Pepík se shýbl a dal se do hledání.

Petřík a děvčata se hned nabídli, že mu pomohou. Hledali pečlivě a dlouho. Najednou vypískla Verunka: "Tady je! Ale zapadl do škvíry mezi dva kameny. Nemůžu ho vytáhnout. Nevejde se mi tam ruka." Všichni se kolem ní seběhli. Pepík se marně pokoušel strčit ruku do škvíry. Jen si ji do krve rozedřel.

"Byla to úplně nová kudla," řekl třesoucím se hlasem.

Tu se ozvala Janička. "Ukaž, Pepíku, já to taky zkusím, mám přece jenom menší ruku. Janiččina drobná ručka vklouzla do škvíry a za chvíli už holčička podávala Pepíkovi stříbrný nožík. Ruku měla jen trochu odřenou.

Pepík stál a díval se na děvčátko a na nůž. "Děkuji ti," zašeptal po chvíli, "jsi moc šikovná a taky hodná. Odpusť mi, Jani, že jsem se ti smál. Jsi stokrát šikovnější, než já!"

Děcka, já se už nikdy nebudu vytahovat a chlubit. Vážně!" slíbil pak Pepík slavnostně. "A teď už si pojd'te hrát na ty trosečníky. Je to prima hra. Třeba doplujeme k nějakému ostrovu s pokladem."

Děti se rozběhly k dece. Čekal na ně malinový trosečnický oběd. Bylo krásné odpoledne a vysoká tráva se vlnila kolem jako opravdové rozbouřené moře.

To je dobře, děti, že se Pepík polepšil, že? Vy se určitě nebudete takhle vychloubat, co všechno máte a co všechno umíte. Ani se nebudete smát tomu, kdo je malý a je ještě trochu nešika. Raději těm menším pomáhejte, oni vám to jednou odplatí. A tak to má být.

Marie Veselá

NAŠI MINISTRANTI

40. SKAUTSKÝ ODDÍL

Historie našeho oddílu sahá mnoho let do minulosti a je úzce spjata s historií

svatotomášského konventu. V dobách komunismu, kdy byla veškerá aktivita potlačována, jsme pracovali pod hlavičkou 325.ZO Svazarmu. Zde se dalo ledacos podnikat. První tábor se uskutečnil ve spolupráci s Milanem Kubáčkem a je spjat se jmény Lodivoda, Jumba a jiných. Tradice táborů pokračovala a mnoho ministrantů, dnes již odrostlých, na ně dodnes velmi živě vzpomíná. Tolik zážitků za tři týdny! A ty tak trochu tajemné názvy! Soví hať 81, 82. Jestřábí hory 83. Vlčí jámy 85. Ohňová země 86. Mamutí rokle 87. Alice Springs 89.

S listopadem 89 přišlo mnoho změn a s nimi i nové možnosti. Doby, kdy jsme se na ministrantských schůzkách učili uzly, morseovku či souhvězdí, pominuly a z našeho svazarmovského oddílu se v květnu 1990 stal oddíl skautský.

Činnost ve skautu a činnost v ministrantském konventu se oddělily, avšak žijí i nadále v oboustranně prospěšné symbióze. Téměř 3/4 našeho oddílu tvoří ministranti od sv. Tomáše.

Chlapec, který nastoupí jako nováček do skautského oddílu, zde má možnost rozvíjet své fyzické i duševní schopnosti. Pestrá činnost v družinách, oddílové výpravy, poznávání přírody, zážitky ze společných her v kolektivu kamarádů - to vše jsou prostředky, kterými lze citlivou dětskou duši přetvářet v období dětství a dospívání, aby chlapec vyrostl v čestného a poctivého člověka.

Velký dík za neúnavnou činnost při vedení naší "čtyřicítky" patří Koalovi. Ten se nyní hodlá oženit a starosti o oddíl přenechal mladší generaci. Nelze také zapomenout na Lodivoda a Jumba, kteří svými zkušenostmi zachránili oddíl před mnohým ztroskotáním.

Letní tábory jsou vyvrcholením celoroční oddílové činnosti a jsou tedy takovým "bonbónkem" na závěr oddílového roku. Z těch "novodobých" budu jmenovat Gran Chaco 90, Jezero Kusigů 91, Tenochtitlan 92, Cheyenne station 93 a letošní Victoria 94.

Dovolím si pár slov k letošnímu táboru. Název tábora je vždy spjat s celotáborovou etapovou hrou. Letošní "etapovka" - Victoria 94 - byla na motivy knihy Julese Verna "Pět neděl v balóně". Každá družina znovu prožívala napínavá dobrodružství tří cestovatelů na jejich vzdušné cestě napříč střední Afrikou. Vyvrcholením etapové hry i celého tábora byla stavba horkovzdušných balónů a jejich let vzhůru. Vítězný balón dosáhl rekordního času 26 sec. letu!

Kromě strašidelných chlapců se tábora zúčastnilo i šest vlčat, která lovila bobříky a překonávala nástrahy táborového života.

Táborový život je někdy pořádná dřina. Člověk je nedospaný z noční hlídky, pohádal se se svým nejlepším kamarádem a k tomu všemu mu zmoknou věci na sušáku! V tu chvíli by nejraději se vším praštil a jel domů! Pak ale vyjde sluníčko, po nebi se honí bílí beránci a večer je úžasný západ slunce. A když se setmí a u ohníčku se hraje a zpívá, člověk si říká, jaký to byl bezva den, když se hrála ta napínavá hra v lese a pak turnaj v ringu! A že je to vlastně báječné, mít takovou spoustu kamarádů a prožít takový bezva tábor.

Kmocháček

Do skautského oddílu přijímáme nové hochy ve věku 7-12 let. Kontaktní adresa:

Ondřej Vácha
Plevova 5
Brno 616 00
tel.: 755 896

Petr Zelinka
Blatnická 16
Brno 628 00

PODZIMNÍ POHÁDKA

Byl jednou jeden střapatý kluk, jmenoval se Lukáš. Bydlel v domku se zahradou, na kraji města, pod kopcem Větrníkem, a to s tatínkem a maminkou, dědou a babičkou. V září začal chodit do třetí třídy,

ale jako vždycky se mu po prázdninách do školy vůbec nechtělo. "Proč jen to není obráceně?" myslel si každé ráno, "dva měsíce školy a zbytek prázdniny!" Raději by běhal po lese, hledal houby, modravé trnky a krásně červené šípky pro maminku, lez po skalkách a na posedy, určitě by

zase na pasece zahlédl srnku a místo toto sedí ve škole. Kdyby přelo, tak by mohl být u dědy a babičky, poslouchal by dědovo vyprávění o klukovských letech, kdy děda pásal krávy a na podzim pekl brambory na ohničku z natě. Ten se navyvádl klukovin! A teď místo toho pak učitel vykládá o vydře. Tu přece už Lukáš zná z knížky, co dostal na vánoce. Mohli s dědou na zahradě trhat jablka, co je po nocích chodí na zahradu okukovat ježci. Vidíš, Lukáši, a právě o ježkovi se ve škole dozvíš, že nehledá jablíčka, ale žížaly. Navíc se s vámi pak učitel chystá dělat draka. To se Lukášovi končeně ve škole zalíbilo. Párkrát už dělal draka s tátou, ale sám ještě nikdy! Dal si moc záležet, trochu mu pan učitel poradil a nekrásnější drak byl na světě! Alespoň pro Lukáše to byl ten nejkrásnější drak. Hrdě ho nesl domů, pochlubil se rodičům, a dědovi a pak rychle utíkal na vršek Větrníku. Drak nabral vítr a za chvíli plachtil mezi beránky na nebi. "Taky bych chtěl tak létat," pomyslel si Lukáš a než se nadál, byl čas jít zase domů. Přitáhl draka zpátky na zem, radostně ho pohladil po střapci a zeptal se: "Co všechno jsi viděl z té výšky, draku Pepíku?" Pak zůstal stát s otevřenou pusou. "Viděl jsem krásné lesy plné šišek na borovicích, jedlích, smrcích, mlsaly je tam veverky. Viděl jsem zajíce na polích, srnky u potůčků, řeku, jak líně teče celá špinavá z města ven, viděl jsem i domy města a spěchající lidi..." prostě celou cestu překvapenému Lukášovi drak vyprávěl. Od toho dne byl Lukáš každý den odpoledne s drakem na kopci a po tom neustálém vyprávění dokonce uměl přírodopis a zeměpis a spoustu dalších věcí na samé jedničky.

Až jednou odněkud přivanul silný škodolibý vítr, zacloumal s drakem až se mu podařilo přetrhnout provázek a unášel jej pryč. Lukáš se rozběhl za ním, ale kde už byl draka konec! Šel domů a chtělo se brečet. Jeho milovaný drak Pepík je fuč! Dědečkovi ho bylo líto a povídá: "Víš co, Lukáši, vypravíme se hledat draka spolu, třeba nepřistál tak daleko!" Protože už byl večer, šli až druhý den odpoledne. Prošli kus lesa, hledali i na poli, na loukách, mezi domy a zahradami, nikde nic. Zklamaně se vraceli domů. "Uděláme spolu nového draka," slíbil děda, ale Lukáš chtěl jen toho svého Pepíka, nebo nic! Právě šli kolem velké zahrady u velkého domu. V podivném křesle s kolečky seděl pod jedním stromem střapatý, ježatý kluk. "Ten nemůže chodit, vid', dědo," řekl zaraženě Lukáš. "Ano, Lukáši, nemůže běhat po lese jako ty a..." odpověděl děda. Lukáš to už dál neposlouchal, protože zahlédl, že kluk cosi drží. Ale

to je přece Lukášův drak! Lukáš se rozběhl k zahradě a honem volal na kluka: "To je můj drak, kde jsi ho vzal?" Kluk přijel blíž, tiskl draka k sobě a smutně povídá: "Přiletěl za mnou včera, snesl se do trávy a představ si, člověče, vyprávěl mi o lese, polích, městech, jak je viděl z výšky." na chvíli ztichl a pak dodal: "Já znám jenom zahradu, není čas, aby se mnou někdo jezdil často ven. Moc se mi to vyprávění líbilo. Ale když je drak tvůj...", sklopil oči a vzdychnul, "tak si pro něho pojď, branka je otevřená." Lukáš poslechl, ale čím víc se blížil k brance, tím hůř se mu šlo. "Drak je přece můj, sám jsem ho vyrobil..." přesvědčoval se, "mám ho moc rád..." Ještě chvíli váhal, ale pak se rozhodl! "Já jsem Lukáš," řekl klukovi, když přišel k němu. "Já jsem Martin," řekl kluk a podával mu draka. Ještě ho nenápadně pohladil po střapci. "Víš co, nech si ho a budem ho pouštět spolu, co říkáš?" usmál se Lukáš. Klukovi ohromeně zazářily oči a vyhrkl: "To byl fakt udělal?" Lukáš kývl. "Díky!" poděkoval Martin a byl moc šťastný. Když se další den Lukáš s Martinem zase viděli a užili si spolu spoustu legrace, pomyslel si, jak je krásné dávat to, co má člověk rád, i když to v první chvíli třeba bolí. a je těžké se toho vzdát, ale potom vlastně zjistil, že tím darováním sám dostal daleko víc. Například nového kamaráda.

ROZHOVOR

S O. MIROSLAVEM ŠUDOMOU

Můžete nám v několika větách popsat svůj dosavadní životní běh - odkud pocházíte, Vaše rodina, škola, seminář?

Pocházím z Bohuňova, což je malá vesnička na severním okraji brněnské diecéze. Mám tři starší sestry. Všechny jsou vdané a mají hodně dětí, takže když se sejdeme jako rodina, jeto zajímavé.

Co se týče vzdělání: na konci základní školy jsem měl předsevzetí už nikdy více nestudovat. Cesty Boží jsou však jinačí a tak jsem přes 4-leté textilní učiliště a rok na vysoké textilní škole dospěl až do semináře. Teologickou fakultu jsem ukončil minulý rok.

Co Vás přivedlo ke kněžství, jaká je Vaše představa o kněžské službě a včem vidíte Vaše osobní kněžské působení?

To je otázka velice těžká. Je to jako když se zeptáte: "Proč sis vzal právě tohoto partnera, jeho a nikoho jiného?" Když Bůh volá člověka ke své službě, činí tak u každého zcela zvláštním způsobem.

A včem já vidím svoje osobní kněžské působení? Vyjádřil bych to slovy jednoho mého přítele: "Přinášet tam, kde jsem, milost Boží." Přinášet pokoj, kterým mám oplývat nebo se oto snažit.

Jaký na Vás udělalo dojem současné Brno a zvlášt' naše farnost?

Když jsem přišel do tohoto kostela těsně před tím, než jsem nastoupil, měl jsem pocit, který bych charakterizoval jako "Babylon". Vysvětlení: jak už jsem říkal, jsem kluk z vesnice a Brno na mě působí

dojemem něčeho velikého, což je pro mne těžko proniknutelné nebo uchopitelné. Asi nejsem sám.

Váš vztah k hudbě?

Jak asi vidíte, při mši moc nezpívám. Sám hudební nadání nemám, rád však hudbu poslouchám.

Který světec je pro Vás vzorem v duchovním životě?

Sv. Pavel.

Co byste přál sobě, svým spolubratřím v kněžské službě a farníkům?

Byl bych velice rád, kdybychom všichni společně, každý svým dílem a zcela normální, všední cestou dospěli jednou ke společnému setkání s Bohem. Je to možná obyčejné přání, ale upřímné.

Děkujeme za rozhovor

Za redakci se ptal Jiří Palacký

Z PERA ČTENÁŘŮ

BOUŘE NA RYBNÍKU MEDLOVĚ

Bylo odpoledne 25.8. 1994. Byli jsme na Fryšavě a hezky svítilo sluníčko. Byla tam Sojka, Píďalka, Maruška a já. Byl tam ještě Čudlík a kdo neví, kdo to je, tak je to strašně hezký pejsek. Akdyž bylo tak pěkně, řekli jsme si, že půjdeme na Medlov a tam si půjčíme loďku. Vzali jsme sebou Čudlíka. Ten se bál. Nechtěl na loďku ani vstoupit, ale my jsme ho nakonec donutili.

Byli jsme asi 1 km od břehu a stihla nás velká Bouře (musí to tak být s velkým B, protože to byla bouře hrozná). No a tak jsme chtěli jet zpátky, ale nešlo to. Protože jsem se já a Maruška bála, tak jsme radši vystoupily z loďky (Sojka, Maruška a já) a šli jsme lesem.

Píďalka se nabídla, že zaveze loďku zpátky na břeh. Pomodlili jsme se za ni. Anděle Boží a všechno dobře dopadlo. Sice jsme byli promoklí až na kůži, ale to vůbec nevadilo, protože jsme věděli, že už je všechno vpořádku.

Anna Davidová

Měsíčník farního společenství při kostele Zvěstování Panny Marie a sv. Tomáše v Brně "TOMÁŠEK". Redakce: Vít Janků, Zdeněk Buršík a Jiří Palacký.
Kontakt: tel.: (05) 42 21 74 64 nebo na faře.

Neprodejné. Vychází pro vnitřní potřebu farností.

Římsko-katolický farní úřad u sv. Tomáše v Brně, Lidická 6, Brno, tel.: (05) 57 22 15